
DEMÈTER
Llibre VI · L'Hivern del Món

ACTE I — EL DARRER MATÍ

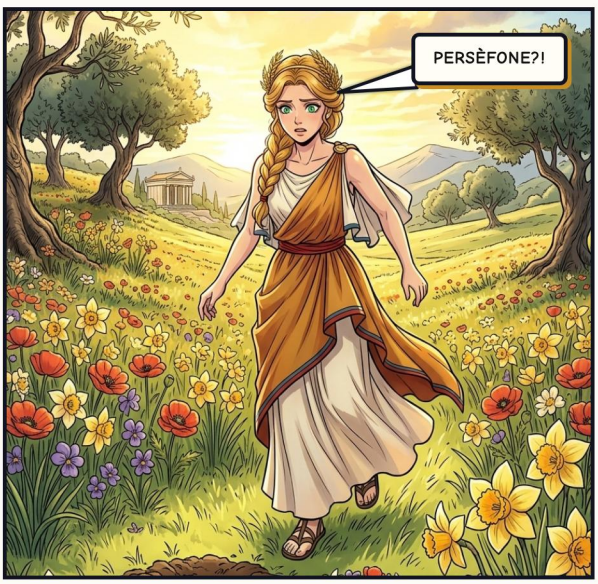

S'arrabassà el vel dels cabells i partí a cercar-la per tota la terra.

Una al·lota amb flors als cabells... que l'has vista?
Ningú no li volgué dir la veritat.

Nou dies. Nou nits. Cada puig, cada riba.

No volgué tastar ambrosia ni dolç nèctar. No es rentà. No reposà.

ACTE II – TESTIMONIS DEL CEL

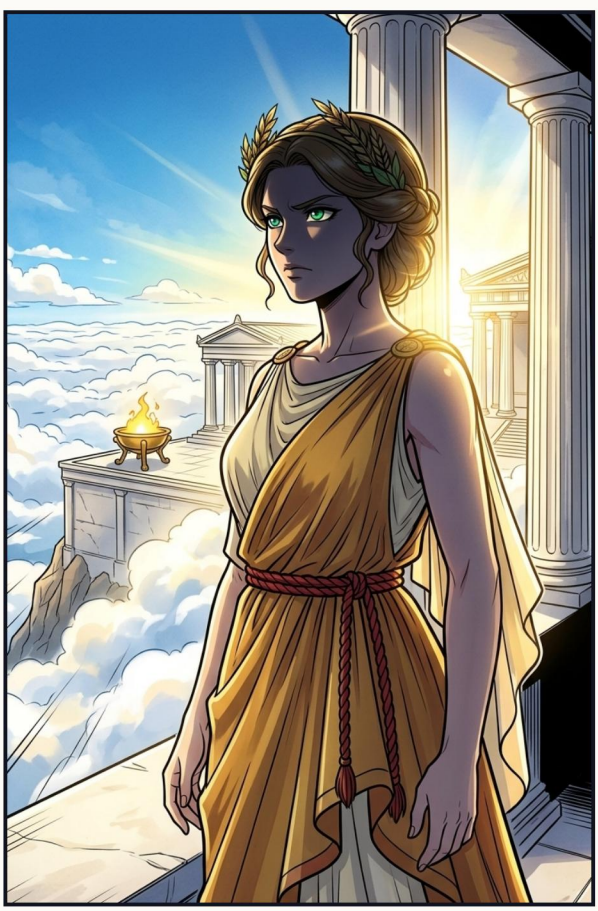

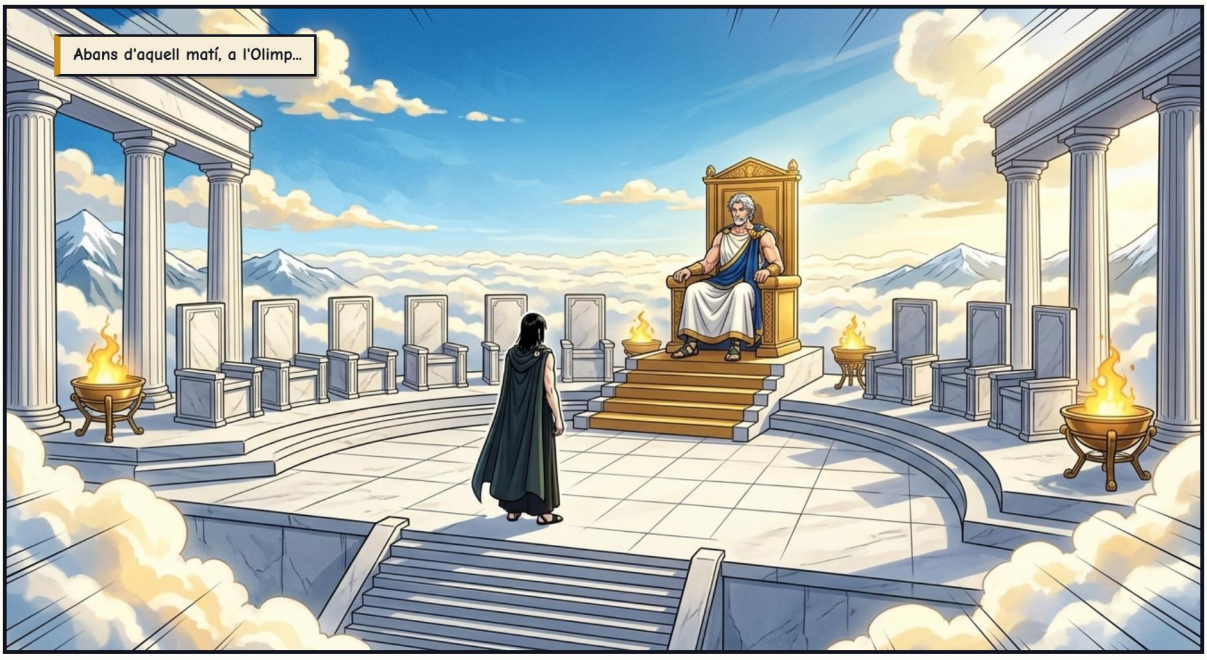
Abans d'aquell matí, a l'Olimp...

Pren-la, germà. No cal demanar-ho a sa mare.

I la Terra feu néixer una flor per complaure'l.

«Des del meu carro, dalt del cel, ho vaig veure tot.»

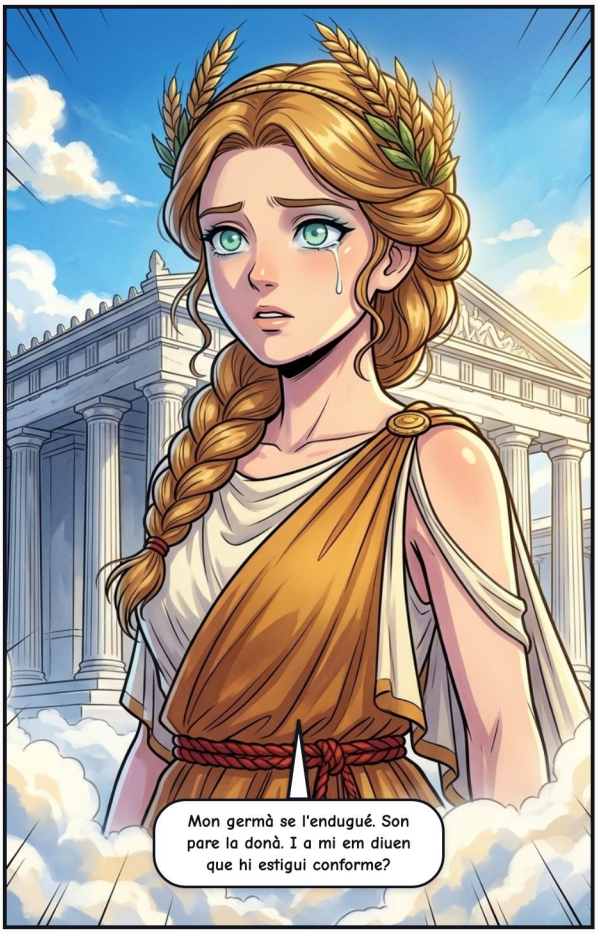
Mon germà se l'endugué. Son pare la donà. I a mi em diuen que hi estigui conforme?

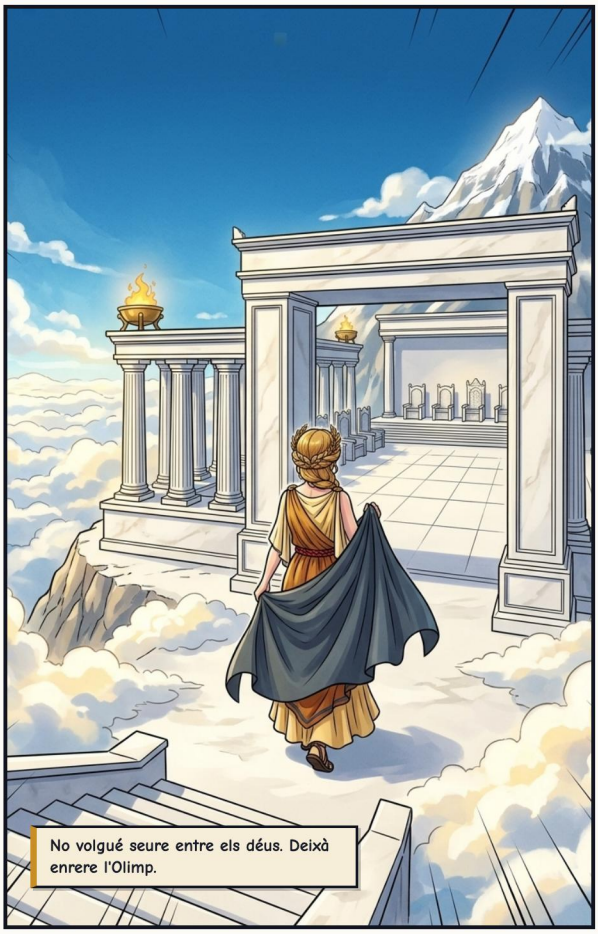
No volgué seure entre els déus. Deixà enrere l'Olimp.

Errà per viles de mortals fins a les primeres gelades, i arribà a Eleusis.

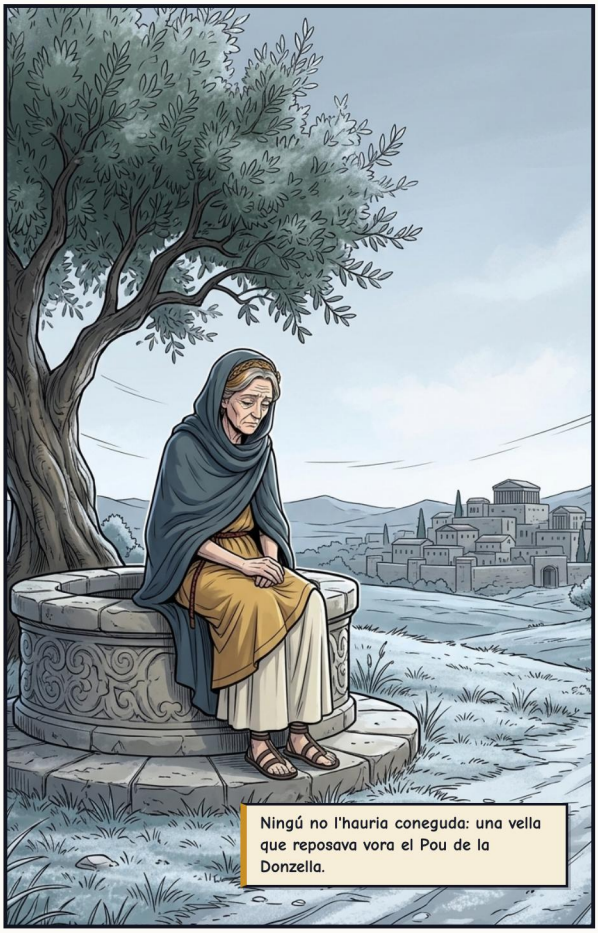
Ningú no l'hauria coneguda: una vella que reposava vora el Pou de la Donzella.

ACTE III – L'ESTRANYA DEL POU

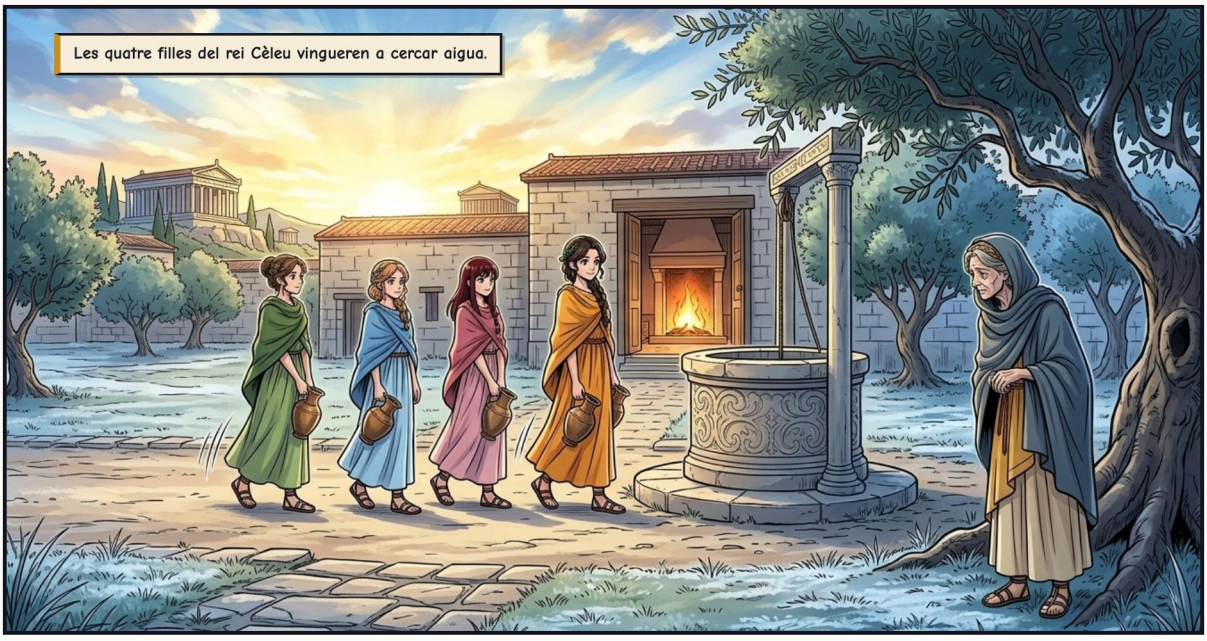

Al llindar, el seu cap tocà la biga, i la llum omplí el portal.

No volia parlar, ni menjar, ni somriure.

Fins que la vella Iambe, criada de la casa, li feu bromes i ganyotes, i al final la feu somriure.

Vi no, per a mi. Ordi, aigua i menta, tot mesclat.

Cria'm aquest fill, i tindràs una recompensa que tothom t'envejarà.

ACTE IV – EL FILL DEL FOC

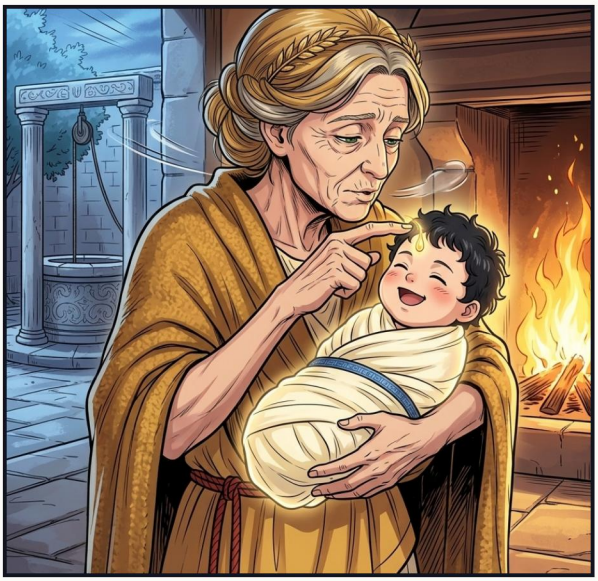

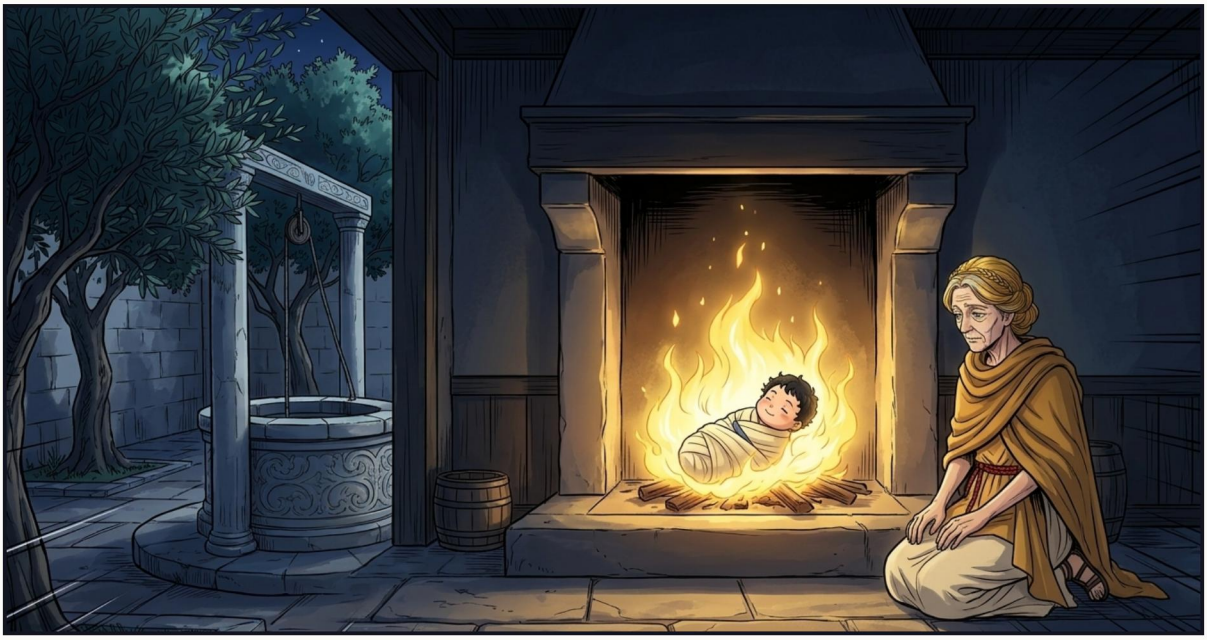

Mortals insensats, cecs per al bé i per al mal! Hauria fet immortal el vostre fill. Ara morirà com qualsevol home.
Jo som Demèter, l'alegria de déus i mortals.

ACTE V – L'ANY MÉS CRUEL

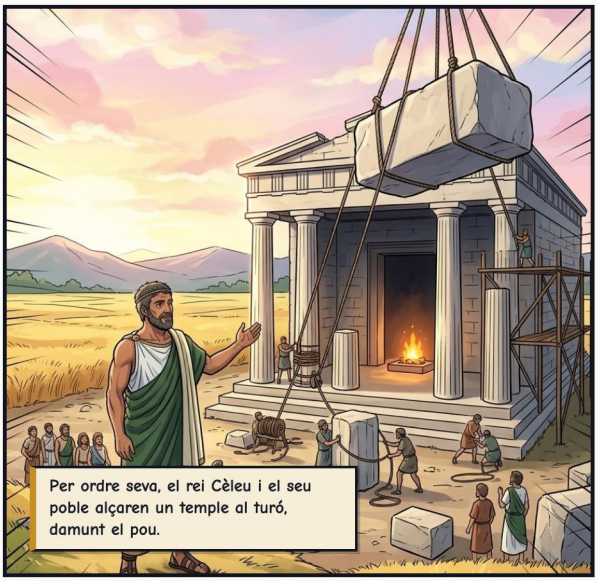

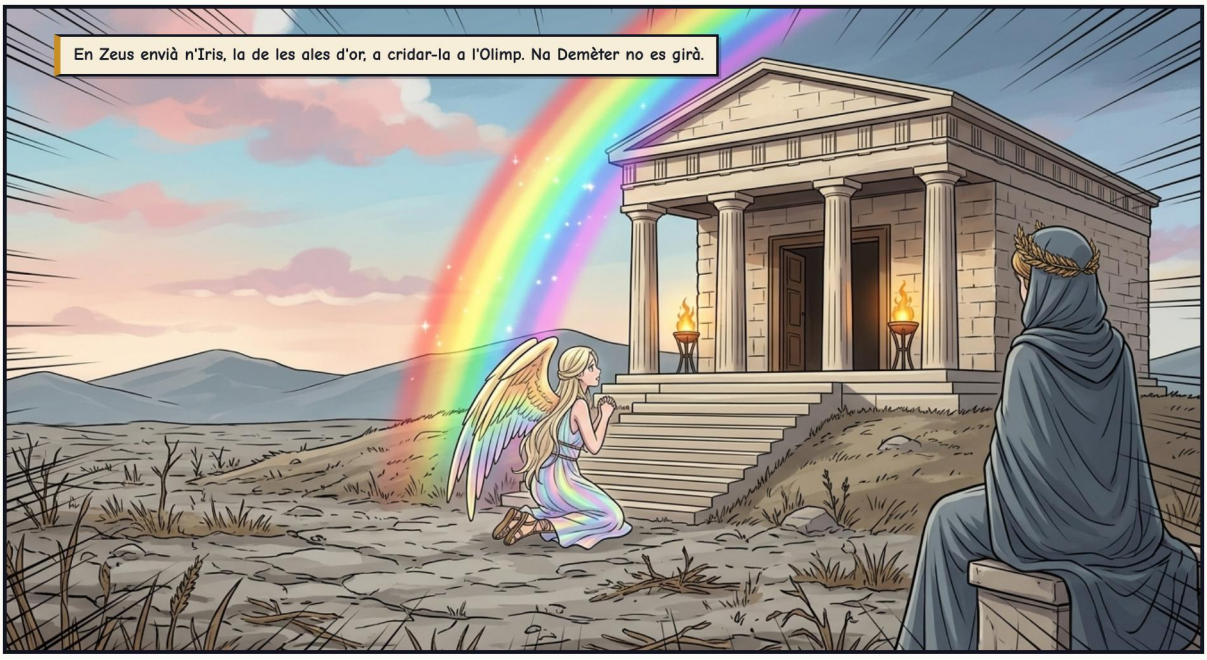
En Zeus envià n'Iris, la de les ales d'or, a cridar-la a l'Olimp. Na Demèter no es girà.

Després vingueren els déus, un per un, amb presents i qualsevol honor que volgués triar.

No grillarà ni una llavor fins que vegi ma filla amb els meus propis ulls.

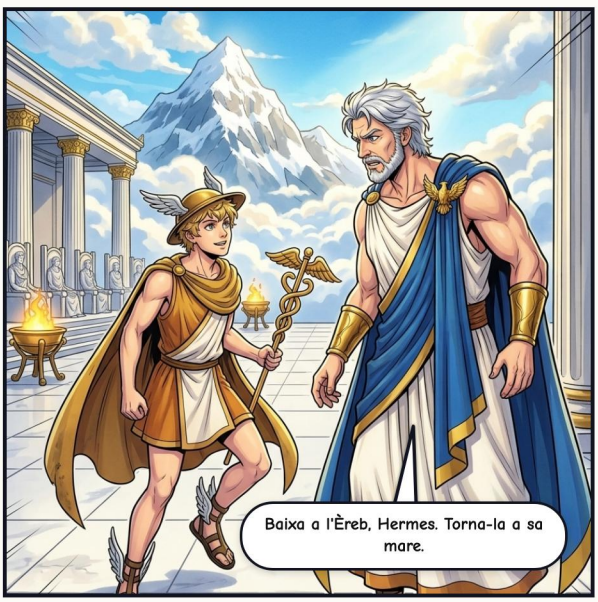
Baixa a l'Èreb, Hermes. Torna-la a sa mare.

FUUUIX!!!

ACTE VI — LES LLAVORS DEL RETORN

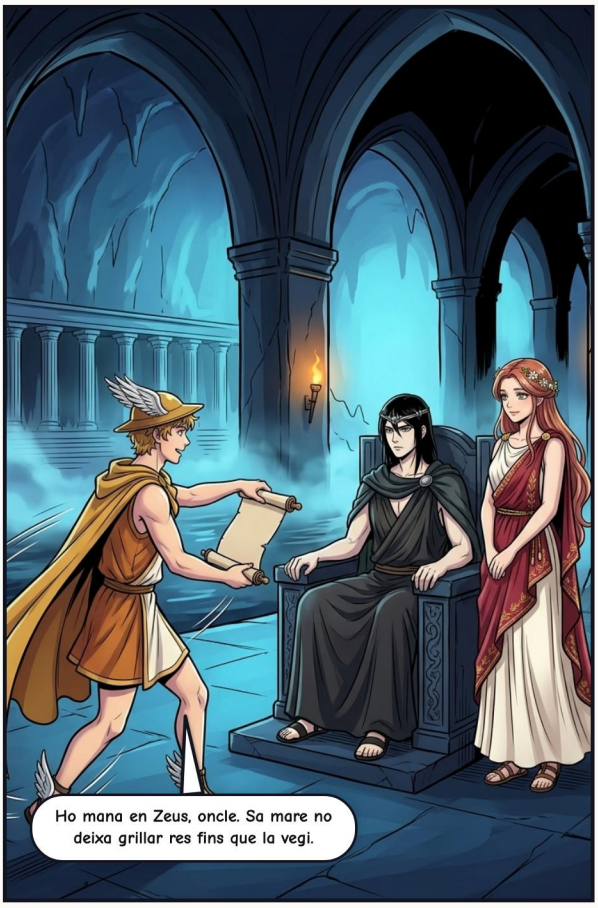

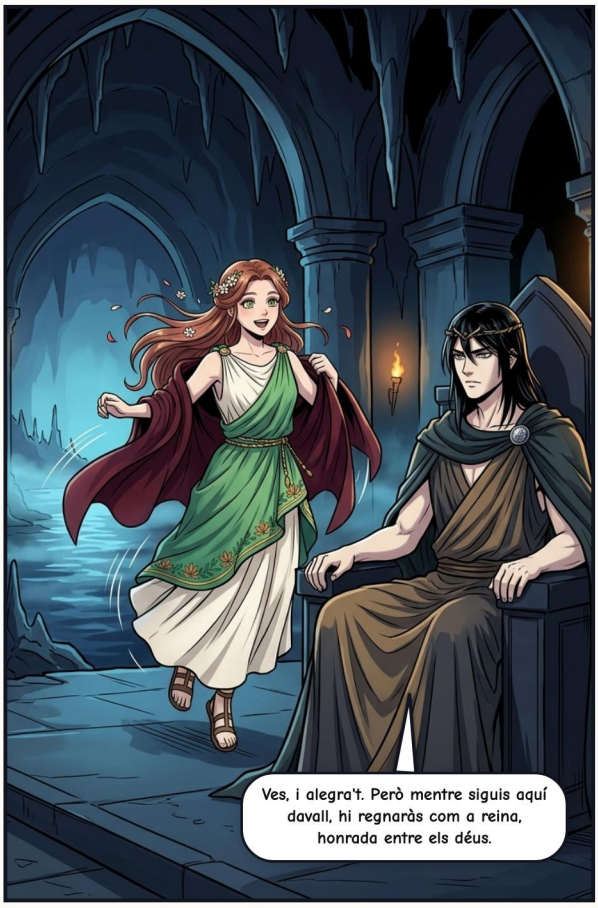

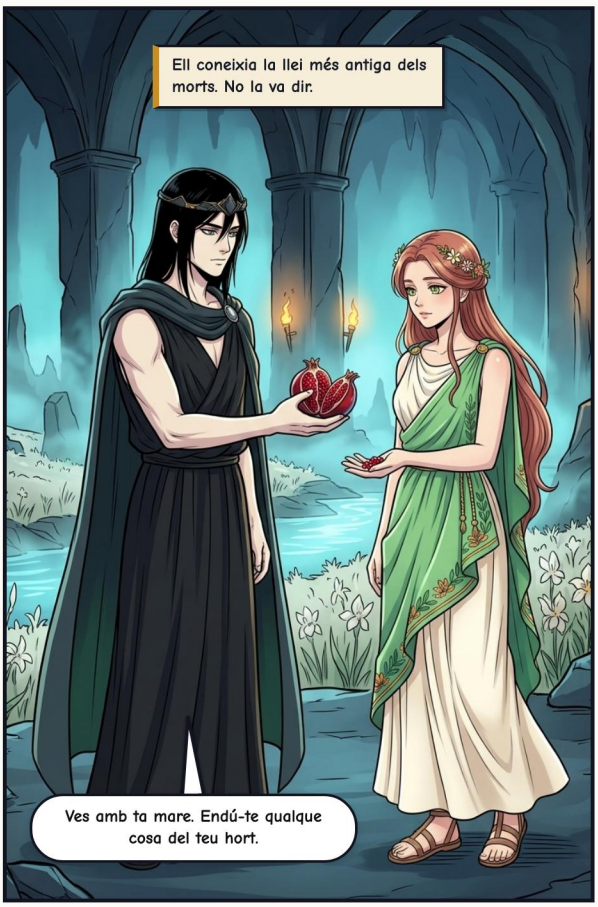

FILLA MEVA! JA ETS A CA NOSTRA!

Filla, digues-me. Que hi vares menjar res, allà davall?

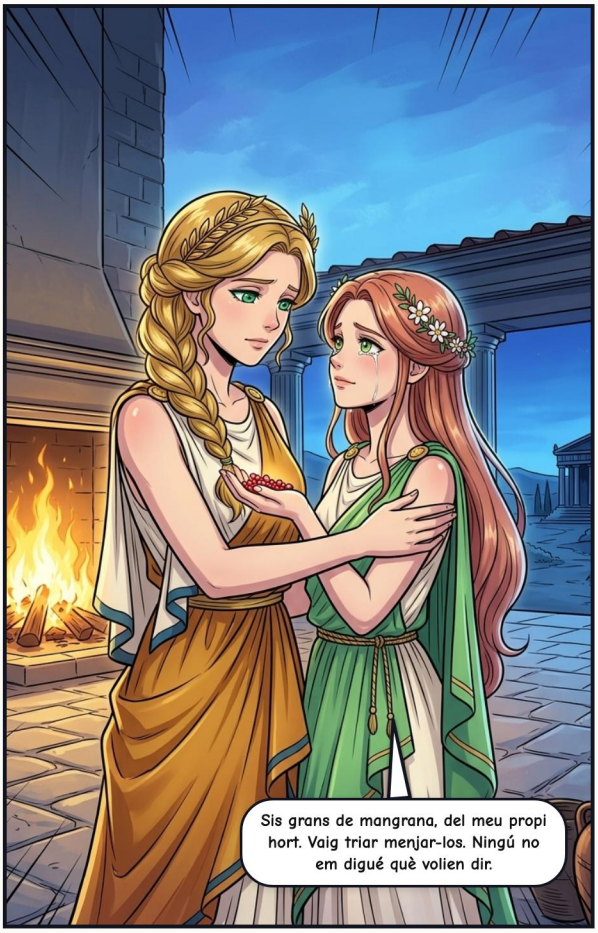
Sis grans de mangrana, del meu propi hort. Vaig triar menjar-los. Ningú no em digué què volien dir.

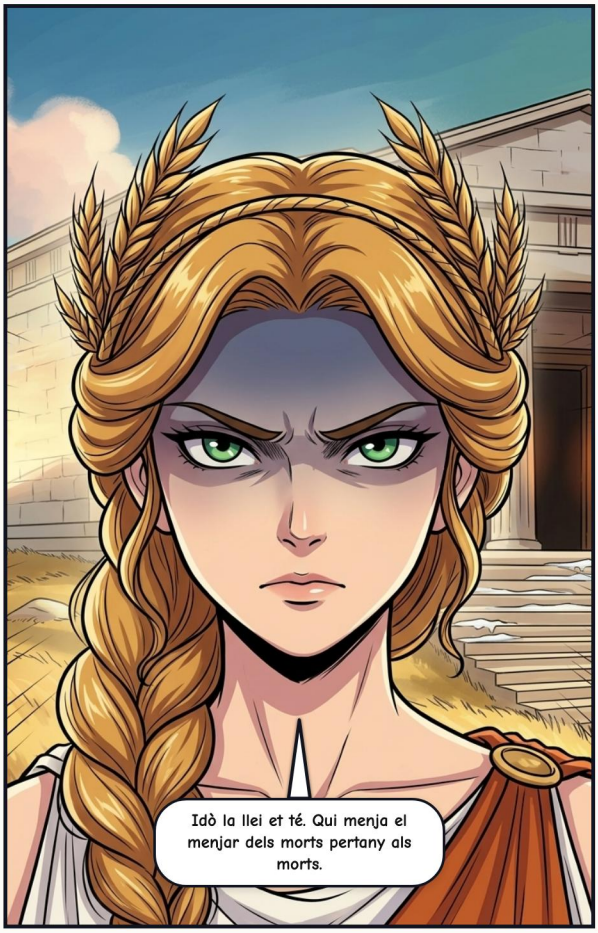
Idò la llei et té. Qui menja el menjar dels morts pertany als morts.

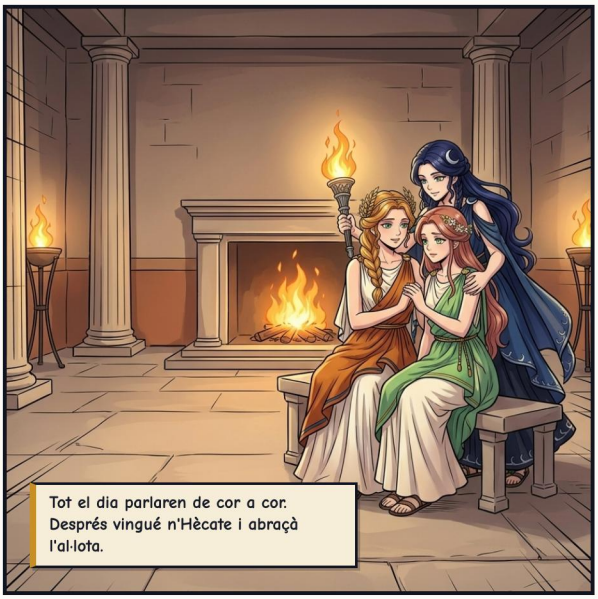
Tot el dia parlaren de cor a cor. Després vingué n'Hècate i abraçà l'al·lota.

En Zeus envià sa pròpia mare, na Rea, a la plana erma de Rària.

Mig any a baix, un mes per cada gra. Mig any aquí, amb tu. I per a tu, honors entre els déus.

Hi baixaré pels meus peus, mare. I cap llei d'allà davall no em tornarà a ser amagada.

Cada vegada que tornis al sol, filla meva, tot el món florirà per rebre't.
I així l'any quedà partit: primavera i estiu, plegades; tardor i hivern, separades.

ACTE VII — ELS DOS DONS

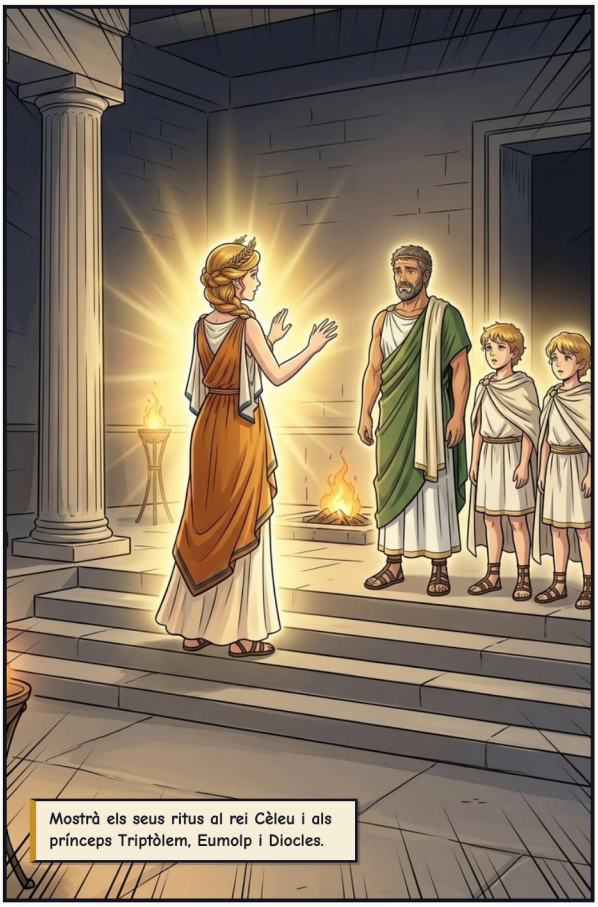

EPÍLEG — L'ALTRA BANDA DE LA PORTA

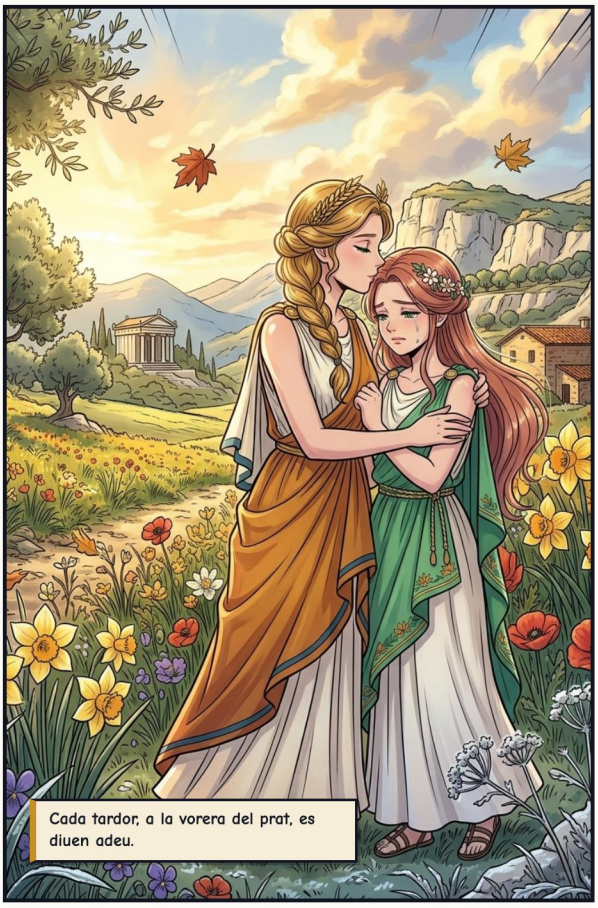

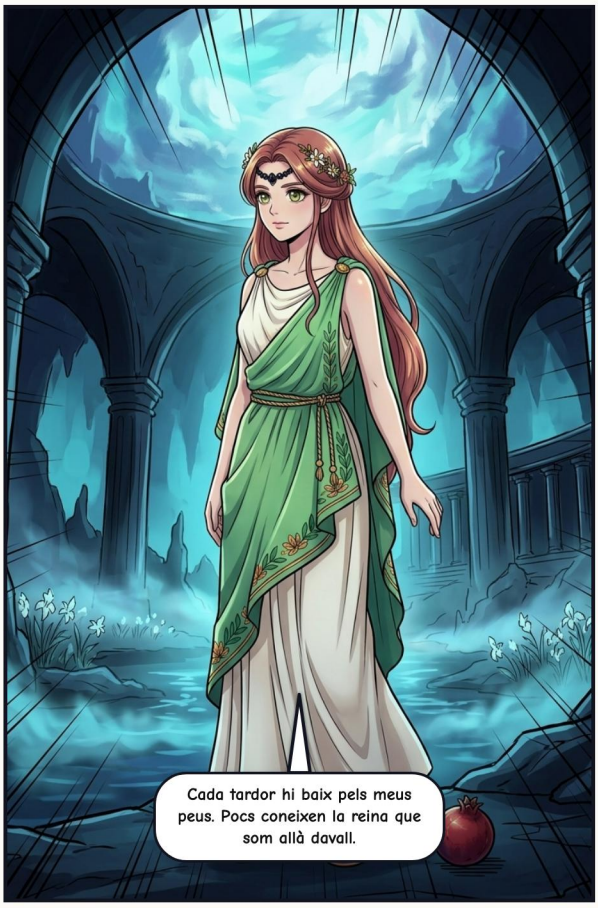

COLOFÓ

Demèter: L'Hivern del Món

Déus de l'Olimp: Mitologia Grega

FONTS CLÀSSIQUES

Himne homèric a Demèter (segles VII–VI aC); Ovidi, Metamorfosis 5 (divisió de l'any)

Relat adaptat lliurement a partir de les fonts clàssiques de la mitologia grecoromana, en domini públic.

EDICIÓ I IL·LUSTRACIONS

Adaptació, curadoria i edició: Guillem Cantallops Ramis. L'adaptació al còmic i les il·lustracions s'han creat amb intel·ligència artificial; no es reclama dret d'autor sobre les imatges generades automàticament.

LLICÈNCIA

L'edició, els textos adaptats i les traduccions es comparteixen sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 (Reconeixement – NoComercial – CompartirIgual).

https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/deed.ca

OBRA EN CURS I COMENTARIS

Aquest còmic forma part d'una col·lecció en revisió. Si hi trobau alguna errada o voleu enviar comentaris, escriviu-nos indicant la versió de baix.

https://olimp.talaiot.net · olimp@talaiot.net

Versió 1 · 2026-11-26

06-demeter_ca.pdf